

«ТАСДИҚ МЕКУНАМ»

Ректори Донишкадаи давлатии
забонҳои Тоҷикистон ба номи
Сотим Улугзода

Раҷабзода М. Г.
«19» апрели соли 2019

ТАҚРИЗИ

муассисаи пешбар бар мавзӯи «Тарҷума ва истиқболи эҷодиёти Саъдӣ дар адабиёти ўзбек» барои дарёфти дараҷаи илмии номзади илмҳои филология аз рӯйи ихтисоси 10.01.01- Адабиёти тоҷик. -Душанбе, 2019, 178 саҳ.

Пайвандҳои адабии ҳалқҳои тоҷику ўзбек ба тақозои умумияти расму оин, дину мазҳаб, зиндагӣ ва бахусус, марзи ба ҳам наздики ҷуғрофӣ бармаҳал ташаккул ёфта, тули таърихи дароз онҳоро бо ҳам наздику қарин ва ҳатто хешу акрабо намудааст. Фояву андешаҳои инсондӯстиву ватанпрастӣ, сайъу талош ва кӯшиш баҳри зиндагии бардавоми мұттадилу осоишта, муборизаҳои дастчамъона ба муқобили зулму таддӣ, таҷассум ва инъикоси паҳлуҳои мухталифи майшату рӯзгор дар адабиёти шифоҳии ин ҳалқҳо тавассути жанру қолабҳои маъмулии фолклор вижагиҳои умумӣ доранд. Мавҷудияти нусхаҳои тоҷикиву ўзбекии эпоси “Гурӯғлӣ”, ривояту афсонаҳои муштараки зиёд ифодагар ва мунъакисгари лаҳзаҳои муҳимми зиндагиномаи ҳалқҳои мазкур маҳсуб меёбанд, ки тӯли таърих ба он воқеаву ҳаводиси орому ноороми зиндагӣ диду нигоҳ ва назари ҳамсон доштаанд. Баъдтар ин падидаву ормонҳои начиби инсонӣ дар адабиёти хаттӣ ҳалқҳои мазкур, амсоли "Девони луғот-тит-турк"-и Маҳмуди Қошғарӣ, "Кутадғу билик"-и Юсуфи Баласағунӣ, "Ҳиббат- ул-ҳақоик"-и Аҳмади Юғнакӣ, "Девони ҳикмат"-и Аҳмади Ясавӣ, "Қассас-ул-анбиё"-и Рабғузӣ, "Муҳаббатнома"-и Хоразмӣ, "Юсуф ва Зулайҳо"-и Дурбек, "Гул ва

Наврӯз"-и Лутфӣ ва даҳҳо андарзномаҳои дигари туркӣ, ки сарчашма ва манбаи асосии истифодаи онҳо адабиёти форсии тоҷикӣ буд, муҳтавову сифати тоза пайдо намуда, дар мероси пурмуҳтавои Мавлоно Лутфӣ, Саккокӣ, Атойӣ, Қутбӣ, Алишери Навоӣ, Бобур ва адибони форсигӯй намунаи иртиботи маънавии халқҳои тоҷику ӯзбек гардид.

Оид ба робитаҳои адабиёти тоҷик ӯзбек, ба вижа таъсири мутақобилаи мавзӯъву образ, анвоу шаклҳои бадеӣ дар ашъори чехраҳои адабии ин ду халқ дар навиштаҳои олимони тоҷику ӯзбек ва мусташирони халқҳои дигар амсоли С.Айнӣ, А.Мирзоев, Ю.Салимов, М.Шакурӣ, Р.Ҳодизода, А.Сайфуллоев, А.Афсаҳзод, С.Воҳидов, В.Самад, Ҳ.Шодиқулов, Ҷ.Бақозода, А.Абдуманнонов, А.Худойдодов, Э.Рустамов, С.Маллаев, Э.Шодиев, В.Абдуллоев, Ш.Турдиев, Ҳ.Ҳомидӣ, А.Ҳайитметов, Б.Валиҳоҷаев, А.Қамарзода, В.В.Бартолд, Е.Э.Бертелс, А.Н.Болдирев, И.С.Брагинский ва дигарон дар мақолаву асарҳо ва ё баррасии масъалаҳои муҳталифи вобаста ба ин мавзӯъ андешаҳо баён кардаанд.

Дар ин замина иншо шудани рисолаи Мамадиев Журабек Уракович дар мавзӯи «Тарҷума ва истиқболи эҷодиёти Саъдӣ дар адабиёти ӯзбек» андешаи нав дар адабиётшиносии тоҷику ӯзбек маҳсуб меёбад. Диссертасияи мавриди назар аз муқаддима, се боб, фаслу зерфаслҳо ва хulosаву китобнома фароҳам омадааст.

Ӯнвонҷӯй дар муқаддимаи рисола оид ба масъалаҳои мубрамии мавзӯъ, дараҷаи омӯхта шудани он, мақсад ва вазифаҳои тадқиқ, усули тадқиқ, навовариҳо ва аҳамияти назариву амалии диссертасия андешаҳо баён намудааст. Ба андешаи мо, Ӯнвонҷӯй дар заминай баррасии мавзӯъ ба масъалаҳои ҷузъиёти зиндагиномаи Саъдӣ, вуруди шахсияти хунарии ӯ ба адабиёти ӯзбек, тарҷумай осори ӯ, бурду бохти он, ки ба мушкилоти назарии тарҷумашиноӣ алоқаманд аст, таваҷҷуҳ карда, хусусиятҳои асосии ин равишро мушахҳас намудааст.

Боби аввали диссертатсия “Тарчумай осори Саъдӣ ба забони ўзбекӣ” унвон дошта, аз се фасл ва ду зерфасл фароҳам омадааст. Муаллиф дар фаслҳои диссертатсия ба масъалаи тарҷумаҳои ўзбекии “Гулистон” дар марҳалаҳои гуногун, тарҷумаҳои ўзбекии “Бӯстон”, тарҷумай ўзбекии ашъори ғиноии адиб, тарҷумай ғазалиёт, рубоиёт ва муфрадоти Саъдӣ таваҷҷуҳ намуда, ҳар яке аз онҳоро бо мисолҳои мушаххас мавриди баррасӣ қарор додааст. Муаллифи диссертатсия дар фасли “Тарҷумаҳои “Гулистон” дар марҳалаҳои гуногун” зикр мекунад, ки «Гулистон»-и Шайх Саъдӣ се маротиба то давраи инқилоб аз тарафи Сайфи Саройӣ, Оғаҳӣ ва мударрису шоири тошкандӣ Муродҳоҷа бинни Алҳоҷ Салоҳҳоҷаи Тошкандӣ ва дар даврони Шӯравӣ (соли 1968) аз ҷониби F.Ғулом, Ш.Шомуҳаммедов ва Р.Комилов тарҷума ва ҷоп шудааст. Аз мушоҳидаву баррасиҳои муаллиф бармеояд, ки тарҷумай Сайфи Саройӣ бо вучуди камию костиҳо даричаи ҳикмати Саъдиро ба рӯи олами туркзабонҳо боз намуда, ба дунёи андеша ва қалбу ормони онҳо ворид гардид. Муқоиса ва нақди тарҷумаҳои Муҳаммадризо Оғаҳӣ, F.Ғулом, Ш.Шомуҳаммедов, Р.Комилов ўнвончӯйро ба хулосаҳои мушаххас овардааст, ки ин тарҷумаҳо дақиқ набуда, тарҷумай интихобии «Гулистон»-и Саъдӣ мебошанд. Ҳамчунин, ў муайян кардааст, ки дар ҳар ду тарҷума низ сабки Саъдӣ ҳифз нашудааст ва ҳамчунин унсурҳои забонӣ, насли шоирона, саҷъ ва тавозуни «Гулистон», ки танзи Саъдиро ифода кардаанд, тавассути тарҷума ифода нашудааст ва дар баробари ин, тарҷумаҳои мазкур ба хонандай ўзбекзабон дар бораи ҳунари Саъдӣ, насли бадеии вай тасаввуроти саҳех намедиҳад. Муаллиф таъқид мекунад, ки “аз миёни тарҷумаҳои ба ўзбекӣ анҷомгирифтаи «Гулистон» тарҷумай Муродҳоҷа бинни Алҳоҷ Солеҳҳоҷа Эшони Тошкандӣ ба матни асл наздиктар аст”(саҳ.37).

Аз баррасии фасли “Тарҷумаҳои ўзбекии “Бӯстон” бармеоял, ки ин маснавии ахлоқӣ нахустин бор ба забони ўзбекӣ аз тарафи Чустии Фарғонӣ тарҷума шуда, (соли 1960 ҷоп гардидааст) солҳои ҳафтодуми

садаи XX аз тарафи Шоислом Шомуҳаммедов тарҷума шуда бошад ҳам, то ба имрӯз нақду баррасӣ нагардидааст. Ӯнвончӯй баъд аз таҳлилу баррасиҳои фаъолияти ин ду тарҷума, ба андешаву мулоҳизаҳои муҳим омада, зикр менамояд, ки аз намунаи ин тарҷума метавон натиҷа гирифт, ки Чустӣ ҳамчун шоир дар тарҷумааш бештар комёб шудааст, вале тарҷумони дуюм бо вучуди муҳаққики адабиётшинос будан, нозукиҳои матни аслро дар тарҷума ифода карда натавонистааст.

Дар фасли “Тарҷумаи ӯзбекии ашъори ғиноии Саъдӣ” унвончӯй тарҷумаҳои ғазалиёт ва рубоиёту муфрадоти Саъдиро мавриди омӯзишу таҳқиқ қарор додааст. Маълум мегардад, ки ашъори ғиноии Саъдӣ-ғазалиёт, қасоид ва дигар анвои шеърии шоир аз асри XV сар карда, то асри XX ҷузъи адабу фарҳанги ӯзбекӣ бошад ҳам, вале то солҳои ҳафтодуми асри гузашта «ба сурати пароканда ба ӯзбекӣ тарҷума гардидааст». Муаллифи рисола зикр мекунад, ки ибтидои солҳои ҳафтодум Ш.Шомуҳаммедов баробари тарҷумаи «Гулистон» ва «Бӯстон» қисмате аз ғазалиёт, қасоид, рубоиёт, муфрадот ва ҳикматҳои ин шоири бузургро ба ӯзбекӣ тарҷума кардааст. Баъдтар, баҳше аз ғазалҳои Саъдиро шоири тоҷикзабони самарқандӣ Ҳаёт Неъмат ба ӯзбекӣ тарҷума ва нашр кардааст. Муаллифи рисола дар асоси муқоисаи як ғазали асосӣ (“Эй сорбон...”) ва порчаҳо аз ғазалиёти шоир дар тарҷумаи Ш.Шомуҳаммедов ва Ҳ.Неъмат ба хулосаҳои муҳимми илмӣ расидааст, ки дар баъзе ҳолатҳо мутарҷим Ш. Шомуҳаммедов марому мақсади Саъдиро ба хонандай ӯзбек муаррифӣ карда натавониста бошад, Ҳ.Неъмат “баъзе байтҳоро нисбат ба Ш.Шомуҳаммедов дақиқтар тарҷума кардааст” (сах.61) ва пешниҳод менамояд, ки “аз таҷрибаи ин ду мутарҷим метавон ба хулосае расид, ки шояд барои тарҷумаи дилҳоҳ ва дақиқ ҳамкории тарҷумонҳо низ муҳим бошад. Яъне, яке камбудии дигареро метавонад ислоҳ кунад” (сах. 61). Рубоиёт ва муфрадоти Саъдӣ низ аз тарафи мутарҷимони ӯзбек Сироҷиддин Маҳдуми Шавкат ва Ш.Шомуҳаммедов тарҷума ва нашр гардидааст. Дар ибтидои асри XX

хикматҳои Саъдиро Сироҷиддин Маҳдуми Шавқат таҳти унвони «Раҳимо тарҷумаи каримо» тарҷума карда, чоп кардааст. Тибқи тадқики Мамадиев Ж.У. маълум мегардад, ки дар ҳар боб мутарҷим ибораву вожаҳоро шарҳу тавзех додааст ва тарҷумаи хикматҳои Саъдӣ аз тарафи Сироҷиддин Шавқат маънии хикматҳои Саъдири дақиқ ба ўзбекӣ ифода карда тавонистааст. Ш.Шомуҳамедов низ интихобан муфрадоту хикматҳои Саъдири тарҷума кардааст. Мутарҷим дар бештар маврид қӯшидааст, ки маънии фардбайтҳоро ба хонандай ўзбек расонад ва ба ин комёб ҳам шудааст.

Боби дуюми диссертатсия “Эҷодиёти Саъдӣ ва таъсири он дар таҳаввули адабиёти ўзбек” ном дошта, аз ду фасл таркиб ёфтааст.

Муаллиф дар фасли аввали ин боб, ки «Таъсири осори Саъдӣ ба эҷодиёти Навоӣ» унвон дорад, иртибот ва рӯҳпайвандии Навоӣ аз эҷодиёти Саъдири мавриди арзёбӣ қарор додааст. Муҳаққиқ дар ин фасл ибтидо аз баҳсу андешаҳо доир ба ғазали соғи Саъдӣ, ки донишманди ўзбек Э.Рустамов яктарафа баҳогузорӣ кардааст, ба баҳс даромада, тавассути мисолҳои мушахҳас ва қазияҳои илмии Е.Э. Бертелс ҷавоби мувоғиқ мегардонад. Зоро “Осори Саъдӣ ба адабиёти ўзбек, пеш аз ҳама, дар нусҳай асл ворид шудааст, мисли шеъри Ҳофиз, Бедил, Ҷомӣ ва дигар намояндагони адабиёти форсии тоҷикӣ” (саҳ.75).

Навоӣ дар бобати бардошташ аз шеъру адаби форсии тоҷикӣ дар ашъори назмиву насринаш бе ҳеч истиҳола сухан мегӯяд. Навоӣ дар натиҷаи омӯзиш ва баҳрабардорӣ аз шеъри гузаштагони адаби форсии тоҷикӣ бо тамоми аслиҳаи ҳунарӣ мусаллаҳ шуд ва ба майдони адабиёт, ба виже арсаи васеи шоириӣ, қадам ниҳод ва ба ифодай худаш «гулҳои натоҷҷӣ»-и кораш «барои аҳли рӯзгор бехадду миқдор шукуфон ва беихтиёр бар сари онон афшон гардид». Унвончӯй дар натиҷаи омӯзиш маводи фаровони илмиву бадеӣ ва таҳлилу баррасиҳоро оид ба таъсирпазирии Навоӣ аз адабиёти форсии тоҷикӣ бо мулоҳизаҳои муҳим баён мекунад, ки “Шоирони ўзбек, аз ҷумла Навоӣ беш аз ҳама аз

мазмуну мундарича ва оҳангҳои осори Саъдӣ истиқбол кардааст”, дар баробари тазмину таҳлис ва мухаммаси ашъори ғиноии шоир дар пайравии «Гулистон»-и Саъдӣ ва «Баҳористон»-и Ҷомӣ асари арзишманди ахлоқии худ «Маҳбуб-ул-кулуб»-ро иншо кардааст. Аз муҳтавои диссертатсия маълум мегардад, ки унвончӯй дар натиҷаи муқоисаи порчаҳои шеърии зиёд метавон пай бурд, ки ҳикмати Саъдӣ манбаи илҳоми Навоӣ будааст ва дар бисёр маврид шоири ўзбек мазмуни Саъдиро такмил дода, андешаҳои Шайхи Аҷалро инкишоф додааст. Ин ҷо воқеан ба андешаҳои муаллифи рисола розӣ нашудан беинсофӣ ҳоҳад буд, зеро “Он чӣ ки Навоӣ аз Саъдӣ баҳра бурдааст, ин тарҷума ё тақлиди осори Саъдӣ нест. Вале ба забони модариаш баён кардани ин андешаҳои Саъдӣ аз тарафи Навоӣ санади вуруди адабиёти тоҷик, аз ҷумла шеъри Саъдӣ ба адабиёти ҳалқи ўзбек аст, ки худ санади катъии пайванди адабиёт ба ҳисоб меравад...” (саҳ.97).

Дар фасли дуюми боби мазкури диссертатсия аз мақом ва баҳрабардориҳои яке аз симоҳои сиёсии охири асри ХУ ва нимаи аввали асри ХУ1-и Вароруд Захириддини Бобур, ки дар таърихи пайвандҳои адабӣ ва фарҳангии ҳалқҳои тоҷику ўзбек нақши муассир гузаштааст, сухан меравад. Бобур низ мисли Навоӣ дар олами адабиёти классикии форсии тоҷикӣ қасби камол карда, аз забон, адабиёт ва фарҳангӣ он баҳраи воғир бардоштааст. Ўнвончӯй зикр мекунад, ки оид ба қай ва дар қадом давра шиносой пайдо кардани Бобур ба забону адабиёт ва эҷодиёти шуарои форсии тоҷикӣ маводи мушаҳҳасу дақиқе мавҷуд нест. Вале ҳаминаш барои ҳамаи мо маълум аст, ки ҳалқи тоҷику ўзбек дар баробари ҳамсояву ҳаммаслак будан урфу одат ва оини муштарак дошта, дар бисёр лаҳзаҳои душвор мададгори ҳамдигар буданд. Ин аст, ки ин ду ҳалқ балади забони ҳамдигар буда, аз адабиёт ва суннатҳои гузаштагон бархурдор буданд. Барои фарзандони ашроғзодагон, ба вижа Бобур низ, ин забону адабиёт бегона набуд. Аз сарчашмаву манбаъҳои таъриҳӣ ва рисолаву асарҳои Бобур бармеояд, ки ў дар олами забону адабиёти

форсии точикӣ ба воя расида, аз он дар зиндагии ҳуд фаровон истифода намудааст. “Бобурнома”-и адиб аз он гувоҳӣ медиҳад, ки барои Бобур ва доираи дарбори ӯ девони классикони адабиёти тоҷикии форсӣ Амир Хусраву Низомӣ, Саъдиву Ҳофиз, Камолу Салмон, Ҷомиву Навоӣ ва соири дигар мудом ҳамнафаси онҳо будааст. Ҳаккокӣ шудани се байти Саъдӣ болои санге дар Оббурдони Масҷо, тасдиқи эътиқодмандиву ҳамнафасии девони ашъори онҳо буда метавонад. Ё ҳуд дар рисолаи “Мухтасар”, ки доир ба авзони шеъри туркӣ аст, барои тасдиқи андешаҳои хеш аз ашъори шоирони зиёди адабиёти форсии тоҷикиӣ, баҳусус аз ашъори Саъдиву Ҳофиз, мисолҳои фаровоне истифода кардааст, ки ин, албатта пайванди рӯҳонӣ доштани Бобурро ба адабиёти тоҷикии форсӣ нишон медиҳад.

Боби сеюми диссертатсия “Мақоми тарҷумаҳои ўзбекии осори Саъдӣ дар таҳаввули адабиёти ўзбек” унвон дошта, аз ду фасл фароҳам омадааст.

Диссертант дар фаслҳои мазкур мақоми осори классикони адабиёти форсии тоҷикиӣ дар таҳаввули адабиёти ўзбеки асрҳои XУ1-ХУШ ва мавқеву мақоми тарҷумаҳои адабиёти тоҷикии форсӣ дар доираҳои адабии Қўқанд ва Хива (Хоразм) дар асрҳои ХУШ-Х1Х-ро мавриди таҳлилу таҳқиқи ҳаматарафа қарор медиҳад.

Тағйироти сиёсии Мовароуннаҳру Ҳурросон аз аспи XVI ва баъд аз он заминаи таҳаввулоти минбаъдаи адабиёти ўзбек гардид. Агар то ин давра робитаи адабии ҳалқҳои тоҷику ўзбек фақат дар шакли фаъолияти шоирони дузабона, ки ба шоирони ўзбек хос буд ва онҳо ба тоҷикиву ўзбекӣ шеър гуфта бошанд, минбаъд ҳодисаи баръакс, яъне ба ўзбекӣ шеър гуфтани шоирони тоҷик низ шоєъ шуд. Дар ин раванд шоироне пайдо шуданд, ки хидмати онҳо ба адабиёти тоҷику ўзбек баробар тааллук дорад. Масалан, хидматеро, ки Гулхани тоҷик барои тараққии адабиёти ўзбек кардааст, барои адабиёти тоҷик накардааст.

Барои муайян намудани манзараҳои умумии таҳаввулоти адабиёти ўзбеки асрҳои XVI-XIX сарчашмаҳо ва асарҳои таъриҳӣ арзиши хос

дорад. Унвончўй баъди муайян намудани баъзе аз хусусиятҳои адабиёти ин давр, оид ба нақши намояндагони адабиёти ин давра Подшоҳҳоҷа бинни Абдулваҳҳобҳоҷа, Муҳаммад Солеҳ, Абдулғозӣ Баходурхон, Турдӣ, Бобо Раҳими Машраб, Мавлоно Вафоӣ, Мавлоно Нодир ва зумрай дигар, ки онҳо дар осори худ дар баробари шоирони машҳури асрҳои XVI-XVII аз эҷодиёти Саъдии Шерозӣ баҳраҳо бардоштаанд, маълумоти пурқиммати зарурӣ медиҳад.

Диссертант дар асоси маълумоти сарчашмаҳо ва адабиёти илмии мавҷуда зикр мекунад, ки дар ҳавзаи адабиёти Хӯқанди асрҳои XVII-XIX Низоми Хӯқандӣ, Фозӣ, Ҳозиқ, Махмур, Маъдан, Нодира, Маҳзуна, Увайсӣ, Нодир, Гулханӣ, Мутриб, Андалеб, Мушриф ва дигарон зиндагиву эҷод кардаанд. Муҳимтарин хусусияти адабиёти ин асрҳо ба ду забон эҷод кардани аксари шоирон буд. Хусусияти дигари таҳаввулоти адабиёти ўзбекиро дар ин давра як навъ гароиши нисбии шоирон ба сабки ҳиндӣ муайян мекунад. Ҳам намояндагони доираи адабии Хӯқанд ва ҳам Хоразм бо ин равиш шавқи зиёд пайдо кардаанд.

Дар доираи адабии Хева, ки марказаш шаҳри Урганҷ буд, адабиёти бадей асосан ба забони ўзбекӣ инкишоф ёфта, асарҳои ба забони тоҷикӣ таълифёфта қисми ками девони адибонро ташкил медод. Хусусияти хоси ин доираи адабӣ, пеш аз ҳама, аз забони форсии тоҷикӣ ба забони ўзбекӣ тарҷума кардани асарҳои адибони форсу тоҷик ба шумор мерафт. Муаллиф дар баробари баёни вижагиҳои дигари ин доираи адабӣ дар бораи тарҷумаҳои “Гулистон”-и Саъдӣ аз тарафи Оғаҳӣ ва Мулло Муродхӯча Эшон ибни Солеҳхӯча андешаву мулоҳизаҳои ҷолиб баён намуда, дар асоси мисолҳои мушахҳас оид ба ҳусну қубҳи он тарҷумаҳо хулосаҳои хешро баён кардааст. Ҳамчунин, унвончўй доир ба нақши рӯзномаву маҷаллаҳои охири асри XIX, ки дар тарғибу ташвиқи эҷодиёти классикони адабиёти тоҷикии форсӣ, ба вижа «Гулистон» ва «Бӯстон»-и Саъдӣ, хеле бузург аст, андешаҳои муҳим баён кардааст.

Хулосаву мушохидиҳои муаллифи диссертатсия оид ба таъсири эҷодиёти Саъдии Шерозӣ ба адабиёти ӯзбек, ба вижа тарҷумаҳои “Гулистон” ва “Бӯстон” ва ҳамчунин ашъори ғиноии шоир дар таҳаввулу ташакқули адабиёти ҳалқҳои туркизабон ҷашнрас буда, раванди таҳаввулоти адабиёти ӯзбекии асрҳои XVI – XIX-ро муайян мекунад.

Диссертатсияи Мамадиев Ж. У. бо вучуди муваффақиятҳои зиёд камбудиву норасоиҳое доранд, ки ислоҳи онҳо ба манфиати кор маҳсуб меёбад:

1. Дар матни диссертатсия қисман ғалатҳои имлой, орфографӣ ва баъзан услубие вомехӯранд, ки ислоҳи онҳо ҳатмӣ аст.
2. Ба андешаи мо, муҳиммияти мавзӯъ пурқувват карда шавад.
3. Дар фасли якуми боби сеюм баъзе андешаву мулоҳизаҳо дар бораи Бобур тақрор ёфтааст, ҳол он ки ин масъала дар фасли дуюми боби дуввум мавриди баррасӣ қарор гирифта буданд.
4. Китобномаи диссертатсияро мутобиқ ба талаботи КОА-и назди Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон ислоҳ бояд намуд.

Камбудиҳои мавҷуда, албатта, ба мазмуну муҳтавои рисола латмае ворид намекунанд. Баръакс, ислоҳи онҳо ба манфиати диссертатсия ва диссертант аст.

Автореферати диссертатсия ва мақолаҳои нашрнамудаи диссертант дар маҷаллаҳои номнависшудаи ВАҚ-и Россия ва КОА-и назди Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон мазмуну муҳтавои диссертатсияро инъикос карда, ба талабот ҷавобгӯ мебошанд.

Бо боварии комил метавон гуфт, ки диссертатсияи Мамадиев Журабек Уракович дар мавзӯи «Тарҷума ва истиқболи эҷодиёти Саъдӣ дар адабиёти ӯзбек» дар сатҳи хуби илмӣ иншо шуда, муаллифи он барҳақ сазовори унвони илмии номзади илмҳои филология аз рӯи ихтисоси 10.01.01 - Адабиёти тоҷик мебошад.

Рисола дар маҷлиси кафедраи назария ва таърихи адабиёти тоҷики Донишкадаи давлатии забонҳои Тоҷикистон ба номи Сотим Улуғзода рӯзи 18 –уми апрели соли 2019, № 10 муҳокима ва тасдиқ карда шуд.

Иштирок доштанд 18 нафар: тарафдор 18 нафар; мұқобил “0” нафар;
бетараф “0” нафар.

Мудири кафедраи назария ва
таърихи адабиёти Донишкадаи
давлатии забонҳои Тоҷикистон ба
номи С. Улугзода, номзади илмҳои
филология, дотсент

(алло. фз) -

Шамсов Нурмад Сирочович

Котиби илмӣ, номзади илми
филология, дотсент

(ДМБ)

Давлатбеков Лоло Мирзоевич

Нишонӣ: 734025, Ҷумҳурии
Тоҷикистон ш. Душанбе, кучай
Муҳаммадиев, 17/6.

Тел.: 232-50-00, 232-50-03

Моб: (+992) 918399405

E-mail:shamsov1960@mail.ru

Имзои дотсент Н. С. Шамсов ва
Л.М. Давлатбеково тасдик менамоям:

Сардори шуъбаи кадрҳои
Донишкадаи давлатии забонҳои
Тоҷикистон ба номи С.Улугзода

(М.Наҷмуддинов) Ш. Наҷмуддинов

18. 04. соли 2019